

СПОМЕНИ ЗА ЛЕВСКИ

Живота на Левски ме интересувахе силно още от детинство. Този интересъ постоянно се изостряше. Нашето семейство бѣше близко засегнато от неговото изчезване. Азъ смѣтно чувствувахъ още какво е билъ моя „дѣдо“ Василь съ своя неспокоенъ и революционенъ духъ. За мене той бѣше герой, а неговото име — неизчерпаемъ източникъ на приказки, съ които трѣбваше да се храни моето въображение.

Василь Левски

Ту при баба Ана, ту при дѣдо Андрея, ту у дома, азъ все се вреждахъ да отнемамъ отъ работното време на другитѣ и тѣ бѣха длъжни да ми разказватъ все едни и сѣщи нѣща. Старитѣ бѣха обрѣгнали отъ тия непрестанни разкази за „дѣдо“ Василь — маминия вуйчо, че по нѣкога ме и изхочваха. Но азъ бѣхъ милъ за баба и дѣдо и тѣ, самотници, вечеръ се прибираха съ кокошкитѣ. Дѣдо лѣгаше щомъ залѣзе слънцето, а баба повѣртѣше, поскрибуцаше на чекръка и после се прибираше подъ алището.

Когато тя си легнѣше и ме прибереше подъ алището, почваше да ми разказва за Дякона*) и така съ часове.

Една вечеръ бѣхъ изпратенъ да приспя при тѣхъ. Дѣдо Андрея не бѣше си легналъ и азъ още съ влизането, го подхванахъ :

- Хайде, дѣдо, разказвай ми за Левски.
- Спи ми се сега . . . утре . . . извика дѣдо Андрея.
- Хайде, дѣдо . . . разкажи — иначе си отивамъ, заплашихъ сериозно азъ и трѣгнахъ къмъ вратата. Дѣдо кимна съ глава, хвана ме за ржката и предъ мисълта, че пакъ двамката ще останатъ, почна да ми разказва съ своя ясенъ и силно гърлестъ гласъ.

— Дѣдо ти Василь не се страхуваше отъ нищо. Той бѣше безстрашенъ и винаги съ спокойни очи гледаше на

*) Дяконътъ — Василь Левски